

Alsing Andersen: Motiveringen for den beskudte udvidelse af tjenestemandstillingerne i udenrigsministeriet, som omhandles i første afsnit af lovforslaget, er et meget vægtigt talmateriale, som foreligger i den højtærede udenrigsministers skriftlige fremsættelsestale. Et resultat af den stigning i arbejdsmængden, som er konstateret, har da også været, at man har været nødt til at klare en væsentlig del af arbejdet ved hjælp af sekretæraspiranter, og man nævner, at der i de senere år har været beskæftiget et antal sekretæraspiranter på mellem 40 og 45. Det er jo et meget stort antal, og jeg går ud fra, efter ordlyden her, at antallet er nogenlunde det samme i øjeblikket.

Det oplyses endvidere, at af disse 40—45 aspiranter vil den 1. april i år ikke mindre end 29 opfylde betingelserne for at opnå fast ansættelse. Det opgives endvidere, at der i det kommende par år kun vil være mulighed for fast ansættelse af 4 i kraft af almindeligt avancement, og man foreslår nu ved dette lovforslag yderligere 4 stillinger oprettet.

Jeg er enig i den højtærede udenrigsministers udtalelse om, at stillingen, som den er i øjeblikket, med de mange aspiranter, der gør tjeneste, er uholdbar. Det er et stærkt udtryk, men efter min mening ikke for stærkt. Til gengæld har man vel så lov til at stille det spørgsmål: Om den højtærede udenrigsminister mener, at man ved at oprette 4 nye stillinger foruden de 4, der efterhånden i løbet af 2 år bliver tale om, når til en holdbar situation? Det tror jeg ingen vil mene.

Nu er der jo ingen i denne sal eller i rigsdagen, som ønsker, at vi skal have et større antal tjenestemandstillinger end absolut påkrævet. Jeg synes imidlertid ikke, at forholdene ved gennemførelsen af dette lovforslag vil blive væsentligt forbedret, og det forekommer mig i alt fald, at det vil være rimeligt i et udvalg at drøfte sagen nærmere med den højtærede udenrigsminister, som måske dér vil kunne give os tilfredsstillende forklaringer på den situation, der er tale om — selvom den højtærede udenrigsminister allerede har erklæret, at efter hans mening vil arbejdsmængden i udenrigsministeriet ikke aftage væsentligt indenfor en overskuelig fremtid.

Det andet afsnit i lovforslaget går ud på oprettelse af tjenestemandstillinger for et

antal handels- og industriattachéer samt for et antal presseattachéer.

Vi fra vor side har altid lagt vægt på, at udenrigstjenesten til rådighed havde særlige sagkyndige dels til varetagelse af propagandaaen for Danmark i almindelighed og for danske erhvervsinteresser, dels til det direkte arbejde for styrkelse af dansk eksport og dermed for dansk erhvervsliv i det hele.

I princippet har vi altså ingen indvendinger at gøre mod denne bestemmelse. Noget andet er naturligvis, i hvor stor udstrækning man skal oprette tjenestemandstillinger for at opnå et tilfredsstillende resultat. Det må bero på et skøn over, hvordan opgaverne bedst kan varetages, og naturligvis også på et skøn over, om man kan få fat i de rigtige folk til sådanne stillinger; således at man ikke senere fortryder at have givet dem fast ansættelse. Her får naturligvis den til enhver tid siddende regering sit særlige ansvar. Såvidt jeg forstår af fremsættelsestalen, tænker man sig i den nærmeste tid at benytte den ønskede bemyndigelse fuldtud. Det vil derfor være af interesse i et udvalg at få nærmere oplysninger om dette forhold, blandt andet også om, hvor man tænker sig at placere de pågældende.

I tredje stykke i forslaget til ændring af § 8 nævnes der en række kategorier af specialattachéer med navne som handels-, industri-, landbrugs-, fiskeri-, militær-, presse- og andre specialattachéer. Vi har jo en række af den slags attachéer i funktion for øjeblikket; men jeg kunne have lyst til ved denne lejlighed at rejse det spørgsmål, om det ikke ville være naturligt til denne oprensning at føje endnu et lille ord, nemlig: „social“, således at der også, direkte nævnt i loven, kunne blive tale om socialattachéer. Der er jo adskillige lande, som navnlig efter sidste krig har benyttet den slags attachéer for at holde sig underrettet om den sociale lovgivning og om udviklingen af arbejdsforholdene i de forskellige lande. Jeg mener ikke, det ville være unaturligt, om Danmark i visse tilfælde fulgte en lignende fremgangsmåde. Jeg henstiller derfor til den højtærede udenrigsminister og til udvalgets medlemmer at overveje, om vi kunne enes om at føje det lille ord „social“ til den lange oprensning af attachéer, således at loven for fremtiden direkte anviser denne mulighed, hvis man ville finde det rimeligt